

forførgelsesloven byder dem, og naar de først ere 60 Aar gamle, antager jeg ikke, at deres Indtægter ere saa store, at der er nogen Anledning til at misunde dem de Smuler, de kunne fortjene ud over det, de faa ved Alderdomsforførgelsen. Men da jeg er ved at tale om Besatningsforholdene, vil jeg gøre en Bemærkning til den højtærede Indenrigsminister. Den meget ærede Indenrigsminister henviste i Gaar til Landkommunallovens § 50, da Talen var om Udgifterne til Amtsrepartitionssfondene og mente, at de kommunale Raad havde al fornøden Berettigelse til at kunne fordele en Del af Stattebeløbet til Amtskommunerne paa Formue og Lejlighed. Det undrede den ærede Minister, at denne Tilladelse, der hjemles ved Landkommunallovens § 50, ikke var bleven benyttet i større Udstrækning. Saa vidt mig bekendt er der kun 6 Amtsrådsfredse, her i Landet, der benytte denne Paragraf. Maa jeg oplyse den højtærede Minister, hvorfor man i alt Fald i de Amter, hvor jeg er kendt, ikke har kunnet benytte den. Det er den, at Folketallet i Kommunerne, der skal lægges til Grund for denne Beregning, spiller en saadan Rolle, at hvis man vil benytte Bestemmelsen i § 50, vil Resultatet blive, at de Kommuner, der ere mest befolkede, og som følge deraf som oftest ogsaa de mest trængende, ville komme til at være det største Skattebeløb, i Stedet for, at de skulde have en Vættelse. I det hele er Bestemmelsen i Landkommunallovens § 50 saa uheldig, at jeg vil anmode den meget ærede Minister om at være Folketinget og Rigsdagen behjælpelig med at faa den forandret, thi jeg tror, at den trænger til at forandres. Forholdet er nemlig nu det, at Amtsrådet for et Aar ad Gangen kan bestemme, at de Byrder, der fordeles paa Hartkornet til Amtsrepartitionssonden, skal fordeles saaledes, at den ene Tredjedel kan lignedes paa Kommunerne, men af den Tredjedel, der skal lignedes paa Kommunen, skal man saa først tage Halvdelen og lignedes paa Hartkornet, medens de to andre Dele blive fordelte mellem (Afbyrdelse) . . . Det hedder i den nævnte Bestemmelse: „Dog kan Amtsrådet bestemme, at indtil en Tredjedel af det Beløb, som noget Aar skal udskrives paa Hartkornet i den enkelte Amtsrådsfreds, lignedes paa de under Amtsrådsfredsen hørende Kommuner og udredes af disse paa samme Maade som deres øvrige Udgifter. Bestemmelsen herom tages for 1 Aar ad Gangen, og Fordelingen paa Kommunerne fastsættes jærlig for hver Gang, saaledes at Halvdelen fordeles efter Kommunerne Hartkorn, en Tredjedel efter Folkemængden

ved sidste Folketælling og en Tredjedel efter Amtsråds Støn“. Men den Del, der saa bliver tilbage at lignedes paa Kommunerne, og det bliver jo kun en lille Del, som derved lignedes paa Formue og Lejlighed, skal udredes af Kommunefasjerne efter den Vigning, som almindelig foretages i Kommunen. Den ærede Minister vil se, at Forholdet er saaledes, at denne Bestemmelse trænger haardt til en Forandring og Forbedring, saaledes at man maa kunne faa større Frihed til at lignedes et større Beløb paa Formue og Lejlighed til Amtskommunen end den, der nu findes efter den gældende Lov. Det ærede Medlem fra Randers talte i det foregaaende Møde om Konsulentkontoret, der er oprettet til at føre Tilsyn med Konsulenterne, som findes omkring i Landet. Jeg er enig med den meget ærede Indenrigsminister i, at den gældende Ordning er sluttet med dette Ting, er en Overenskomst, der er sluttet mellem Ministeren og Finansudvalget og tiltraadt af dette Tings Medlemmer, saa vidt mig bekendt, uden Indsigelse. Jeg tror, at der virkelig er al Anledning til at føre Tilsyn med Konsulentvirksomheden her i Landet. Jeg har jo ikke sværmet for Etableringen af de mange Konsulenter, som dette Ting har ment at burde give Bænge af Statskassen til at lønne. Men de Konsulenter, vi en Gang have faaet, mener jeg virkelig bør være Genstand for nogen Kontrol; om den Ordning, der er truffen, er den heldigste eller ej, skal jeg ikke indlade mig paa, men det er mig bekendt, at der er Konsulenter uden omkring i Landet, der underkøttes af Statens Midler, men som efter min Mening ikke fortjene den Støtte, de faa. Jeg vil derfor ønske, at Finansudvalget og den ærede Minister maa komme til en heldig Ordning af dette Forhold, men uden Kontrakt fra Statens Side synes jeg ikke, at man i Fremtiden kan lade dette Forhold være. Jeg kan godt sige det rent ud: Det er min Mening, at der flere Steder vælges Formænd til Landboforeningerne, som ikke kunne magte denne Opgave, og saa sørger man for at give dem en Sekretær, der maa gøre Arbejdet for dem. Det er her som i Middelalderen: naar man satte en mindre duelig Mand til at være Biskop, saa gav man ham en udmærket Kannik til at bestyre Embedet. Det er tvivlsomt, om det kan være Statskassens Opgave at lønne Sekretærer til Formændene for Landboforeningerne, de bør selv afholde de fornødne Udgifter eller ogsaa selv gøre det Arbejde, der paahviler dem. Jeg maa maaffe endnu tillade mig at gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. I